

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: L. K.
st. přísl. x
naposledy pobytem X.
X.

zastoupen Mgr. Ladislav Bárta, advokát
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava
proti

žalované: Policie České republiky
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
Odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2019, č. j. KRPB-106358-47/ČJ-2019-060023-Z

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce

v řízení před soudem ve výši **6 800 Kč**, která mu bude vyplacena ve lhůtě **30 dnů** ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2019, č. j. KRPB-106358-47/ČJ-2019-060023-Z (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) a § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 5. 2019, č. j. KRPB-106358-25/ČJ-2019-060023-Z (dále jen „rozhodnutí o zajištění“). Doba zajištění žalobce byla podle výše uvedeného ustanovení zákona prodloužena o 60 dnů, tj. od 5. 7. 2019 do 2. 9. 2019.
2. Krajský soud nejprve blanketní žalobu ze dne 1. 8. 2019 proti napadenému rozhodnutí odmítl usnesením ze dne 26. 8. 2019, č. j. 33 A 54/2019-32, nicméně toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 321/2019-40, který nabytí právní moci dne 22. 1. 2020. Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého zrušujícího rozsudku zavázal krajský soud, aby rozhodl o návrhu žalobce obsaženém v blanketní žalobě na ustanovení zástupce a ve zbytku lhůty k podání žaloby (byť jakkoliv krátkém) vyzval žalobce k doplnění žaloby.
3. Krajský soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu ustanovil žalobci zástupce z řad advokátů usnesením ze dne 24. 2. 2020, č. j. 33 A 54/2019-48 a stanovil mu jednodenní lhůtu k doplnění žalobních bodů. Doplnění žaloby bylo krajskému soudu doručeno dne 16. 3. 2020, tedy ve stanovené lhůtě jednoho dne ode dne nabytí právní moci výzvy k doplnění žaloby. Žaloba tedy byla shledána projednatelnou.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná v první řadě uvedla, že k zajištění žalobce bylo přistoupeno v rozhodnutí o zajištění proto, že žalobce je evidován v informačním systému smluvních států a v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.
5. Žalovaná následně zrekapitulovala skutkový stav věci, přičemž zejména zdůraznila, že žalobce policistům sdělil, že se jmenuje L. K., přičemž se narodil dne ... na Ukrajině. V minulosti měl být zbaven státního občanství a platný cestovní doklad nemá již asi 20 let. Následnou lustrací v informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci SIS II jako nežádoucí cizinec (žádající země Polsko a Maďarsko). Na základě toho žalovaná

zdůraznila, že žalobci byl prokazatelně zakázán vstup a pobyt na území schengenského prostoru příslušnými orgány Polska a Maďarska. Z toho důvodu byl žalobce zajištěn, přičemž byla lustrace jeho osoby v evidenci EURODAC pozitivní. V minulosti byl žalobce veden jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku.

6. Následně příslušný správní orgán obdržel informaci o důstojníka PČR na Ukrajině, že žalobce není v současné době držitelem platného cestovního dokladu Ukrajiny, přičemž naposledy překročil ukrajinské státní hranice dne 23. 8. 2018, kdy měl u sebe cestovní doklad Ukrajiny č. Žalobce se měl k uvedeným skutečnostem vyjádřit v rámci podání vysvětlení za přítomnosti tlumočnicka způsobem, že žije již 19 let na ulici v různých evropských státech. Mezi lety 2001 až 2015 pobýval na několika místech v Rusku, kde žije ve Volgogradu jeho sestra s rodinou. V roce 2016 byl žalobce po asi dvou měsících pobytu zadržen v Bělorusku a poslán zpět na Ukrajinu. Ačkoliv zde žalobce měl opakovaně požádat o vydání cestovního dokladu, žádný neobdržel, a to mimo jiné proto, že neměl rodný list a odmítl podepsat doklad o tom, že pobýval v psychiatrické léčebně. Následně žalobce odcestoval přes Polsko do České republiky, přičemž je jeho záměrem pokračovat do Francie.
7. Na základě uvedených skutečností žalovaná uvedla, že žalobce pobýval nejméně dne 6. 5. 2019 na území ČR, a to i přesto, že mu byl pobyt na území členských států EU zakázán rozhodnutím příslušného orgánu Polska a Maďarska. Z jednání žalobce lze dovozovat snahu o zmaření opatření v podobě zákazu pobytu na území EU. Žalobce navíc nemá na českém území ani přechodné bydliště a nedisponuje cestovním dokladem, protože nejsou dány podmínky pro uplatnění mírnějšího opatření, než jaké představuje zajištění cizince.
8. Správní orgán dále zaslal cestou Odboru mezinárodní policejní spolupráce PP PČR Praha žádost o zaslání rozhodnutí o zařazení cizince do systému SIS II (žádající země Maďarsko a Polsko). Ze strany maďarských orgánů bylo získáno sdělení o tom, že žalobci byl uložen zákaz vstupu a pobytu z důvodu nelegálního překročení hranic do 25. 2. 2020. Další dokumenty týkající se žalobce správní orgán neobdržel. Podobně centrála SIRENE Polsko sdělila, že žalobce byl dne 9. 12. 2016 stejně jako v minulosti vrácen na Ukrajinu pohraniční policií, přičemž byl z důvodu svých nelegálních vstupů na polské území vložen do národní databáze se zákazem vstupu do země. Požadované dokumenty však nebyly správnímu orgánu doposud doručeny. Dne 7. 6. 2019 poté správní orgán obdržel další sdělení maďarské strany, ke kterému byly přiloženy otisky a fotografie odpovídající osobě žalobce.
9. Ředitelství služby cizinecké policie v Praze následně požádalo Velvyslanectví Ukrajiny o ověření totožnosti žalobce, ale do doby vydání napadeného rozhodnutí nebyla doručena žádná odpověď.
10. Žalovaná prvně hodnotila podmínky pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a konstatovala, že jejich uložení by bylo v případě žalobce neúčelné, a proto je žalovaná toho názoru, že jejich aplikace nepostačuje k realizaci vyhoštění žalobce.

11. V rámci rozhodování o prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce se žalovaná znovu zabývala tím, zdali nebude nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Vzhledem k tomu, že žalobce v ČR ani jinde v EU nemá žádné příbuzné či jiné obdobné vazby, a vzhledem k tomu, že takové skutečnosti nebyly žalovanou zjištěny ani v informačních systémech policie ČR, nedojde prodloužením zajištění žalobce k zásahu do jeho rodinného a soukromého života.
12. K době prodloužení zajištění na 60 dnů do dne 2. 9. 2019 žalovaná podrobněji uvedla, že přihlédla k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. V tomto ohledu dále zdůraznila, že žalobce nemá platný cestovní doklad, a dále poukázala na nutné zabezpečení přepravních dokladů, kdy je žalovaná povinna opatřit letenku nebo vyjednat průvoz cizince přes jiné státy EU, kde je zapotřebí zajistit eskortu a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět. Doba zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Doba prodloužení zajištění je tedy přiměřená.
13. Žalovaná se též zabývala otázkou potenciality uskutečnění vyhoštění a neshledala žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon správního vyhoštění nebude moci být realizován.

III. Žaloba

14. V žalobě a jejím doplnění ze dne 16. 3. 2020 proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že žalovaná nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodnila dobu prodloužení zajištění.
15. Žalobce především odkázal na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že předmětná část výroku týkající se doby trvání zajištění je nepřezkoumatelná, jelikož nemůže být považována za dostatečné za odůvodnění doby, o kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo. Žalovaná již při vydání rozhodnutí o zajištění věděla, že žalobce nemá cestovní doklad a bude ho nutno vyřídit. Rovněž věděla, že bude nutné zajistit eskortu přes dotčené státy a vyřešit příslušnou komunikaci s domovským státem cizince.
16. Potřeba dalších (při vydání rozhodnutí o zajištění nepředvídaných) kroků ze strany žalované nevystala, či je žalovaná alespoň nevtělila do odůvodnění napadeného rozhodnutí, a logicky tedy doba, o kterou bylo možné zajištění prodloužovat, měla být kratší než doba, na kterou byl žalobce původně zajištěn. Situace žalobce se od doby prvního zajištění nezměnila. Žalovaná o všech náležitostech, které bude muset žalovaná vyřídit, již dopředu věděla. Žalovaná tedy v napadeném rozhodnutí jenom převzala odůvodnění z rozhodnutí o zajištění, které nedoplnila o žádné nové skutečnosti.
17. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně nevysvětlila, jakých výsledků bylo dosaženo během doby zajištění stanovené rozhodnutím o zajištění a především, jak se takové výsledky promítnout do doby, o níž je třeba zajištění žalobce prodloužit.
18. Žalobce dále poukázal na (spisovou značkou či číslem jednacím blíže neoznačený) rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2020 a dovodil, že rovněž v jeho případě žalovaná nesplnila svoji zásadní povinnost, tedy konkrétně a neindividuálně vyhodnotila

konkrétní dobu prodloužení zajištění, čímž své rozhodnutí zatížila vadou nepřezkoumatelnosti.

19. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Zároveň vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání.

IV. Vyjádření žalované

20. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26. 3. 2020 žalovaná nejprve podrobně zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení. Následně k námitkám žalobce uvedla, že co se týče doby, o kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo, žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že při jejím stanovení bylo přihlédnuto ke složitosti výkonu správního rozhodnutí, tedy k potřebě zajištění, mimo potřebných osobních dokladů i dokladů přepravních, v tomto případě letenky na Ukrajinu, včetně policejní eskorty.
21. Na podkladě shora uvedeného má žalovaná za to, že žalobou napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí z důvodu nedostatečného odůvodnění doby, po kterou bylo prodlouženo žalobcovo zajištění. Ze shora uvedených důvodů proto žalovaná krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
23. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
24. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
25. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Žalobce byl poprvé zajištěn dne 6. 5. 2019 hlídkou Policie ČR, přičemž uvedl ke zjištění své totožnosti jméno a příjmení a datum narození. Podle svého tvrzení je osobou bez státní příslušnosti a nemá žádný doklad totožnosti ani cestovní doklad.
26. Ve spisu jsou obsaženy výstupy ze systému Schengenský IS II, kde se uvádí, že žalobce podle svého jména a příjmení je nežádoucím cizincem, jemuž je do 24. 9. 2021 zakázán

vstup na území schengenského prostoru. V systému EURODAC byla nalezena shoda se záznamem s Polska. Podle sdělení styčného důstojníka Policie ČR v Kyjevě nebyl žalobce osobou, která je držitelem platného cestovního dokladu Ukrajiny. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 7. 5. 2019 žalobce uvedl, že nemá žádný doklad od roku 2000, pobývá v ČR od poloviny března 2019, neboť chtěl jet do Francie. Neví o tom, že by měl zakázán pobyt na území EU. Nemá ani žádné peníze a nikoho zde nezná. Protokol o podání vysvětlení žalobce podepsal.

27. Následně byl zajištěn ode dne 6. 5. 2019 do 4. 7. 2019 na základě rozhodnutí žalované o zajištění ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) ZPC za účelem správního vyhoštění. Dále je zřejmé, že žalobce odmítl podepsat dokument o shodě osobních údajů datovaný dnem 7. 5. 2019. Žalovaná dále požádala přípisem ze dne 6. 5. 2019 ukrajinský konzulát v Brně o prověření údajů a totožnosti žalobce. Styčný důstojník Policie ČR v Kyjevě sdělil, že v ukrajinské databázi Dněpropetrovské oblasti se vyskytují pod tímto jménem a příjmením dvě osoby. Dále se žalovaná obrátila i na Generální konzulát Ruské federace v Brně, který ovšem sdělil, že uvedené údaje nejsou dostačující pro odeslání žádosti na ruské ministerstvo vnitra.
28. Podle sdělení Policejního prezidia ČR ze dne 23. 5. 2019, odboru mezinárodní policejní spolupráce byla osoba žalobce vložena do SIS jako nežádoucí osoba, neboť opakovaně nelegálně překročila ukrajinsko-polské hranice a bylo jí uděleno správní vyhoštění. Dále podle sdělení SIRENE Maďarsko, žalobce nelegálně překročil ukrajinsko-maďarskou hranici a byl mu udělen zákaz vstupu do Schengenského prostoru na dobu tří let do 25. 2. 2020.
29. Žalobci byla prodloužena doba trvání zajištění napadeným rozhodnutím žalované ze dne 1. 7. 2019 na dalších 60 dnů, a to až do 2. 9. 2019. Jak je zřejmé z dalšího průběhu řízení, které již není předmětem přezkumu v této věci, zajištění cizince bylo ukončeno ke dni 20. 2. 2020 v důsledku realizace správního vyhoštění.
30. Krajský soud při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v příslušných ustanoveních zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) ZPC platí, že *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
31. Podle ustanovení § 124 odst. 3 ZPC platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

32. Jak je zřejmé ze správního spisu, žalovaná v předmětné věci opakovaně prodlužovala zajištění žalobce od 7. 5. 2019 z toho důvodu, že prováděla úkony za účelem realizace správního vyhoštění žalobce. Konkrétně se pokoušela ověřit jeho sdělenou totožnost u ukrajinských orgánů, a to za účelem vystavení cestovního dokladu. Zprvu byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) ZPC, přičemž napadeným rozhodnutím bylo zajištění žalobce z tohoto důvodu prodlouženo o 60 dnů až do 2. 9. 2019. Jak je krajskému soudu známo ze souvisejícího řízení vedeného pod sp. zn. 33 A 5/2020, žalovaná sáhla dále po aplikaci ustanovení § 125 odst. 2 písm. b) ZPC poté, co doba zajištění přesáhla zákonem stanovenou první maximální hranici 180 dnů, což však v předmětné věci již není předmětem přezkumu.
33. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře k problematice zajištění cizinců zdůrazňuje, že v každém řízení o zajištění cizince je správní orgán povinen zjistit řádně a dostatečně skutkový stav, který je rozhodný pro zákonem stanovený postup, a tento skutkový stav musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doložen v předloženém spisu (viz např. rozsudky ze dne 2. 11. 2011, čj. 1 As 119/2011-39, ze dne 18. 1. 2012, čj. 3 As 23/2011-82, či výše zmíněný rozsudek čj. 1 As 132/2011-51).
34. V předmětné věci jde o posouzení otázky, zda žalovaná přezkoumatelně zdůvodnila, proč bylo zapotřebí za účelem realizace správního vyhoštění žalobce dále zajistit v režimu § 124 odst. 1 písm. e) ZPC. Krajský soud především uvádí, že samotné naplnění zákonného důvodu pro prvotní zajištění (tzn. vedení žalobce v informačním systému smluvních států) je zcela nesporné a je dostatečně dokumentováno ve správním spisu. Rovněž tak je zcela nesporné, že žalobce pobýval na území ČR i dalších členských států EU nelegálně, zcela vědomě porušoval právní předpisy těchto zemí i EU (přestože tvrdil, že nevěděl o zákazu pobytu na území EU) a hodlal dále pokračovat ve své cestě bez cestovního dokladu až do Francie.
35. Ohledně posouzení potřeby prodloužení zajištění je klíčové, zda žalovaná skutečně postupovala v řízení o správním vyhoštění směrem k zajištění nezbytných kroků pro to, aby bylo možno rozhodnutí realizovat a cizince vyhostit zpět na Ukrajinu. Krajský soud má za to, že tyto kroky jsou zcela zjevně a přezkoumatelně dokumentovány ve správním spisu, kde žalovaná v průběhu prvotní fáze zajištění žalobce oslovila jak příslušné orgány Policie ČR, tak i zahraniční orgány ke shromáždění dostatečného podkladového materiálu pro jednoznačné ztotožnění žalobce, jeho identifikaci a následně zajištění cestovního dokladu. Jelikož prvotním rozhodnutím o zajištění byl žalobce zajištěn na dobu 60 dnů, což zcela zjevně k zajištění potřebných náležitostí k vycestování žalované nestačilo, bylo objektivně zapotřebí zajištění prodloužit.
36. Krajský soud se tedy neztotožňuje s námitkou žalobce, že žalovaná snad měla hned v počátku při vydání prvotního rozhodnutí o zajištění zcela přesně předvídat, jak dlouho v komplikovaném případě žalobce bude trvat zajištění potřebných náležitostí k jeho vycestování, a zda jí k tomu orgány ostatních členských států a také Ukrajiny jako země původu (domovského státu žalobce) poskytnou řádnou a včasnou součinnost.

37. Co se týká zdůvodnění samotné délky doby prodloužení zajištění žalobce (60 dnů ode dne 5. 7. 2019 do 2. 9. 2019), krajský soud uvádí, že tato doba nepřekročila ve svém souhrnu s dobou prvotního zajištění (60 dnů) zákonnou hranici 180 dnů ve smyslu ustanovení § 124 odst. 3 ZPC. Meze správní úvahy tedy žalovanou překročeny nebyly. Co se týká požadavku na srozumitelné a přezkoumatelné zdůvodnění této úvahy, krajský soud je sdílí a podotýká, že žalovaná ve své praxi používá standardizované části textu, které mnohdy postrádají potřebnou míru individualizace, což opakovaně kritizuje i Nejvyšší správní soud. Jak ovšem krajský soud opakovaně ve své rozhodovací činnosti zdůrazňuje, tento samotný fakt ještě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, pokud kvalita textu odůvodnění nedosahuje úrovně nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů (§ 76 písm. a) s.ř.s.).
38. Krajský soud má v předmětné věci za to, že napadené rozhodnutí v tomto ohledu z hlediska minimálních požadavků na srozumitelnost, logiku a dostatečnost odkazovaných skutkových důvodů ob stojí, a to i přesto, že žalovaná popsala svůj navazující postup pouze v obecné rovině. Žalovaná tedy mohla zdůvodnit ještě konkrétněji kroky, které v uvedených 60 dnech bude provádět, nicméně v případě žalobce to zjevně byla záležitost nadcházejícího procesního vývoje věci, tedy případné reakce ze strany Konzulátu Ukrajiny na dopis ze dne 6. 5. 2019 a na to navazující další postup. Vzhledem k tomu, že v předmětné věci nebylo pravděpodobné, že by v kratší lhůtě (kupř. 30 dnů) došlo k zařízení všech potřebných náležitostí, má krajský soud za to, že lhůta 60 dnů pro prodloužení zajištění byla v dané fázi vývoje věci ještě přiměřená. Navazující postup žalované vedoucí nakonec k úspěšnému vycestování žalobce až v únoru 2020 dává tomuto závěru krajského soudu za pravdu.
39. Pokud žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2020, který krajský soud sám ztotožnil jako rozsudek vydaný tohoto dne pod č. j. 4 Azs 340/2018 -28 (přístupný na www.nssoud.cz), je třeba poněkud odlišit dopad závěrů tohoto rozsudku na předmětnou věc. Předně a zásadně v této věci bylo zajištění prodlouženo poprvé o 90 dnů, přičemž prvotní zajištění bylo rovněž stanoveno v délce 90 dnů. Šlo tedy o prodloužení zajištění na samotnou hranici 180 dnů předvídaných v ustanovení § 124 odst. 3 ZPC. Z toho plynul logicky také větší důraz na potřebné odůvodnění takového zásahu do osobní svobody žalobce.
40. V předmětné věci se jednalo k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí pouze o dobu 120 dnů, přičemž krajský soud vidí v této věci jednoznačné skutkové důvody, které úvahu žalované vysvětlují. V předmětné věci nešlo o to, že by se pouze „čekalo“ na vydání náhradního cestovního dokladu, ale také o to, že osoba žalobce bude s konečnou platností jednoznačně ztotožněna. Navíc žalobce přestal žalované poskytovat v tomto směru součinnost, což její působení zkomplikovalo. Žalované tedy k datu vydání napadeného rozhodnutí nemohlo být známo, zda bude či nebude cestovní doklad v kratší lhůtě obstarán. S žalobcem tedy krajský soud sdílí z jeho argumentace pouze tolik, že vysvětlení žalované mohlo a mělo být podrobnější, to ale nic nemění na odůvodněnosti správní úvahy žalované a přiměřenosti stanovení doby, o níž bylo zajištění prodlouženo. Žalovaná je navíc podle ustanovení § 126 písm. ZPC povinna po celou dobu zajištění zkoumat, zda důvody zajištění trvají.

41. Za této situace považuje krajský soud nedostatky obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí spíše za formulační nepřesnosti (podobně jako žalobcem připomínané nedostatečné rozlišování pojmů „doba trvání zajištění“ a „doba prodloužení zajištění“), které však jsou dostatečně vysvětleny narací skutkového stavu věci a logikou věci, přičemž potřeba prodloužení zajištění žalobce zde byla skutečně zcela zřejmá a neoddiskutovatelná a byla stanovena žalovanou v přiměřeném rozsahu.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu shledal jako nedůvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalované nevznikly náklady řízení přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Proto krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení.
44. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi krajský soud určil odměnu za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsí doplnění žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Repliku ze dne 3. 4. 2020, kterou krajský soud nevyžadoval, a která byla do spisu doručena až po vydání rozsudku, krajský soud nepovažoval ani z hlediska jejího obsahu za nezbytný a účelně provedený úkon právní služby, pročež za ni nepřiznal odměnu. Celkem tedy odměně za právní zastoupení žalobce přísluší ustanovenému zástupci částka 6800 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH, a proto krajský soud nezvýšil odměnu o částku připadající na tuto daň. Odměna bude ustanovenému zástupci vyplacena za podmínek uvedených ve výroku III. tohoto rozsudku. Náklady na odměnu ustanoveného zástupce hradí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. dubna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.